

Τὸ Βῆμα τῶν Πολιτικῶν

ΑΡΘΡΑ, ΜΕΛΕΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΥΤΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ. Γραφεία: Σωκράτους 71. Έτος 2ο, Αριθμός Φύλλου 31. 12 Σεπτεμβρίου 1976. Τιμή δραχμαί 5

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ Η ΤΟΥΡΚΙΑ

ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΖΟΡΜΠΑ, ΤΕΛΩΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Η Ελλάς διέρχεται ιστορική περίοδο. Ήδη συνέβησαν γεγονότα, που έθιξαν την εθνική μας φιλοτιμία και τα ύψιστα συμφέροντα του έλληνισμού. Αναφέρονται στα γεγονότα της Κύπρου, όπου εμείς, με τα σφάλματα και τις υποχωρήσεις και τον αιώνιο διχασμό μας, διευκολύνουμε τις όρδεις του Αττίλα να καταλάβουν το νησί. Και περιμέναμε την απελευθέρωσή τους μέσω δι-εθνών οργανισμών, τους οποίους η Τουρκία περιφρονεί αφορήτως και συνεχώς. Την έγγερθη ο έλληνοισμός και εδώ και στην Κύπρο, η μεγαλόνησος, δυστυχώς, δεν θα ελευθερωθεί. Η Τουρκία μόνο τη βία φοβάται και αυτή λογαριάζει.

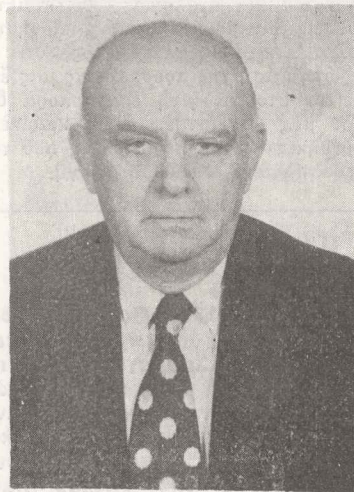
Κα για τα εν Ελλάδι, δηλαδή για το Αιγαίο και τη Θράκη, ακολουθούμε την τακτική των υποχωρήσεων εσφαλμένα, ασκούμε πολιτική ήττοπαθείας, ή ό-ποιά μπορεί κάποτε να έγγιξη τα όρια της εθνικής προδοσίας και αφήνουμε την πρωτοβουλία των έλιγμων στην Τουρκία. Τι-ποτε δεν μάς δίδαξαν η τουρ-κική ιστορία και τα πρόσφατα γε-γονότα στην Κύπρο: Η Τουρ-κία ούδέποτε μένει επιθετικό πόλεμο. Κερδίζει πάντοτε εις βάρος μας μέσω της ικανής δι-πλωματίας της και έπειδή έχει απέναντί της τη δική μας άνι-κανη διπλωματία. Απειλεί, θο-ρυβεί, εκφοβίζει, μάς διαλύει και κερδίζει. Έτσι είδησε στο Βυζάντιο και κατέλυσε τη χι-λιόχρονη αυτοκρατορία, αφού αυτό διελύθη και άνοιξε την πόρτα της εισόδου των Τούρκων στην Κωνσταντινούπολη. Έτσι, έδωσε το 1922 τον έλληνοισμό της Μικράς Ασίας και συμπλήρω-

σε την καταστροφή του 1453. Ε-μείς τότε, το 1920—1922, διαλυ-θήκαμε, έμεις διαλύσαμε το στρα-τό μας και άνοιξαμε το δρόμο στις όρδεις του Κεμάλ, για να μάς ρίξουν στη θάλασσα του Αι-γαίου. Και τώρα, εμείς, με την υποχωρητικότητα μας, προετοι-μάζουμε την εισβολή των Τούρ-κων στο Αιγαίο και τη Δυτική Θράκη. Αν άσκούσαμε, από το 1974, δυναμική πολιτική και άν-τικρουσαμε τις τουρκικές έπιβου-λές εναντίον των θαλασσών και των νησιών μας, η Τουρκία, σαν θρασυδειλη που είναι, δεν θα τολ-μούσε να προχωρήσει, παρά τις ενθαρρύνσεις των φίλων της του ΝΑΤΟ, της Αμερικής και —τώ-ρα τελευταία— της Σοβ. Ένω-σεως.

Σήμερα οι λαοί θαυμάζουν τους δυνάστες. Το κατόρθωμα των Ισραηλινών κομάντος, που έδρασαν άστραπιαία στην Ουγκάντα και προκάλεσαν τον πανικό στην Αμερική, άποδει-κνύει ότι σήμερα ο κόσμος θέ-λει δύναμη, θέλει ισχύ, υπερη-φάνεια, και όχι ήττοπαθεία. Για-τίς άρετές αυτές αγωνίζονται ά-πο τον Ίανουάριο του 1974, ό-ταν αντίληφθηκαν τις πραγματι-κές προθέσεις των Τούρκων, που έκαλύπτοντο κάτω από το πρέ-σχημα της ύφαλοκρηπίδας, να άγ-καλιάσουν άσφυκτικά τα νησιά του Αιγαίου με το στόλο τους και ουσιαστικά να τα καταλά-θουν και μάλιστα άμαχητί σε πρώτη ευκαιρία. Αντιλαμβάνε-ται και ο πλέον θρασύδειλος ότι ένας τέτοιος «έναγκαλισμός» των νησιών του Αιγαίου μας και ο φανερός και έντονα έπι-δεικνυόμενος από την Τουρκία κίνδυνος να τα καταλάβει όποτε (Συνέχεια στη 2η σελίδα)

Η ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ κ. Ι. ΜΕΙΜΑΡΑΚΗ
ΤΕΛΩΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗ ΕΡΕ, ΠΟΛΙΤΕΥΤΗ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Ε. έξωτερικού, του Ε.Κ.Κ.Ε. και των λοιπών συναφών προς αυτά μικροπαρατάξεων) αγωνίζονται άπο-κλειστικά και μόνο για το καλό της Πατρίδας μας. Δεν δέχομαι τις έξαλλοσύνες, που —δυστυχώς—

χρησιμοποιούμε μερικοί των πολι-τευσμένων, περί προδοσιών, κλοπών κλπ., για να έπιτύχουμε ν' άποσπά-σουμε κάποιους ψήφους. Η μεγά-λη πλειονότης αγωνίζεται και άνα-λίσκεται για το συμφέρον της χώ-ρας. Η διαφορά βρίσκεται στα μέ-σα, που χρησιμοποιούνται από κόμ-μα σέκόμμα για την έπίτευξη του κοινού στόχου. Αυτή είναι η άποψή μου, για τους κοιμητούμενους και τα κόμματα.

Μεταξύ των κομμάτων υπάρχει, βέβαια, ιδιαιτέρα επί της έξωτερι-κής πολιτικής μας μία διακομμα-τική συνεργασία και λήψη όποφά-σεων, ως ένα σημείο, από κοινού. Μονόδρομος, όπως τον έννοούν με-ρικοί, δεν μπορεί να υπάρξει, γιατί —από τη στιγμή, που θα έμφανι-σθή μονόδρομος, τότε θάνατος στη κατάργηση των κομμάτων και στη δικτατορία.

—Μία τελευταία έρώτηση: Νομί-ζετε πως πρέπει να κομμάτιζεται ο πολιτικός; (Συνέχεια στη 2η σελίδα)

Ο ΣΤΡΥΜΩΝ ΠΑΥΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ ΘΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΘΟΥΝ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ κ. ΙΣΑΑΚ ΛΑΥΡΕΝΤΙΔΗ
ΓΙ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ο εύφορος κάμπος των Σεργών, πλήγησε καίρια από τις πλημύρες που έγιναν στον ποταμό Στρυμόνα. Το γεγονός αυτό συνέβη για δεύτερη συνεχή χρονιά. Και τα μέτρα, που έπρεπε να ληφθούν, για να μην έχου-με νέες πλημύρες, ίσως και μ' άν-θρώπινα θύματα, του χρόνου, ήταν άνοητα να είναι έπειγοντα και δραστικά, προστατευτικά του κάμ-που και της παραγωγής του, αλλά και του άνθρωπινου δυναμικού του Νο-μού. Ποιά τα μέτρα αυτά, πως λάβθηκαν και ποιά τα συνέχια των άνθρωπινων προσπαθειών για να μην κινδυνεύσουν και πάλι η παρα-γωγή του κάμπου και το άνθρωπι-νο δυναμικό, αυτά είναι τ' άντικείμενα της συνεντεύξεως του κ. Ισαάκ Λαυρεντίδη, που ακολουθεί εύθις άμέσως. Βεβαίως, και είναι γνωστό το ένδιαφέρον της Κυβέρνησεως για τους πλημυροπαθείς, που έπιδείχθη-κε εύθις άμέσως με τις πρώτες πλη-μύρες και με κάθε τρόπο. Και δεν θα άναφερόμαστε περισσότερο σ' αυτό. Η συνέντευξη:

—Κύριε Αντιπρόεδρε, σε ποιές έ-νεργειες προέβη η Κυβέρνηση και τι πρόκειται να κάνει στο μέλλον, διακομμοσύνως —σε μέτρα άντι-στηρίξεως, έξβαθύνσεως και λοιπά των έπιδειχθέντων περιοχών— και μακροπρόθεσμως —για την καθο-λοική προστασία της περιοχής; Γιατί, έπειδή η περιοχή είναι ού-σιαστικά και παραμεθόσιος, είναι πολύ σημαντικό να ασφάλιστεί η ασφάλειά ο πληθυσμός.

—Από τον Στρυμόνα δεν κινδυνεύ-ουν άνθρωπινες ζωές. Η παραγωγή μόνο τότε — τότε υφίσταται αυτούς τής άφαιμάσεως. Άλλά, είναι τόσο έκτακτικός κατά τα λοιπά ο ποταμός, ώστε έφθάσαμε να έχουμε περίπου 1.500.000 στ. άροσώμενες έκτάσεις άπ' αυτόν. Αυτά πληροφο-ριακά.

Για να γίνει άσπλη θεραπεία και να άποφύγουμε τελικά τις πλημύ-ρες το ποταμό πρέπει να έχουμε πολύ στενή έπαφή με τη Βουλγαρία, ως προς τον τομέα τουλάχιστον της προειδοποίησης. Έάν, όταν τα ά-συνήθη σε ποσότητα νερά του ποτα-

μού άρχιζαν να κατεβαίνουν από τη γείτονα χώρα, μάς προειδοποιούσαν έγκαιρα, από 10 τουλάχιστον ώρων, θα άνοίγαμε τις πόρτες της λίμνης, για να φύγουν φυσιολογικά τα νερά. Άναγκασιότατο να άνοίξουμε τις πόρτες άπότομα, γιατί το στρατιω-τικό φυλάκιο της Κοίλας μάς έδο-ποίησε 1)2 μόλις ώρα από της έμφα-νίσεως του έπερχομένου κινδύνου, με τα γνωστά έπακόλουθα, αφού δεν ύ-πληχαν περιθώρια για βασμιαίο ά-νοιγμα των πορτών και φυσιολογική έξοδο των νερών.

Τώρα, τι έκανε η Κυβέρνηση; Τα μέτρα, τα όποια έλήφθησαν και τα όποια θα ολοκληρωθούν σύντομα, τουλάχιστον για μια 15ετία θα προσ-τατεύσουν την περιοχή από κάθε ύ-ληχη ζημιά λόγω πιθανολογούμενης υπερπληρώσεως του ποταμού. Έγι-νε κιόλας η δημοπράτηση για την εκβάθυνση της κοίτης του ποταμού και στο σημείο, που ο Στρυμόνας χύ-νεται στη θάλασσα, λόγω των μεγί-στων σε ποσότητα φερτών ύλων. Λό-γω της νηίδος αυτής τα νερά δεν πάνε στη θάλασσα, άνακόπεται ο δρόμος τους και η άναστροφή τους πιέζει τα τοιχώματα της κοίτης του ποταμού, με έπακόλουθο τις ζημιές.

Τα μέτρα, τα όποια έλήφθησαν, ό-λοκληρωμένα σύντομως, θα σώσουν την περιοχή. Έδώ πρέπει να σημειώ-σω ότι είναι φρόνιμο να άπαχθεί στο άμπώσ προσεχές μέλλον και η θεο-μηνία από πλημύρες στην ασφάλιση του Ο.Γ.Α.

—Εφ' όσον ο Ο.Γ.Α. δεν καλύ-πτει από πλευράς άποζημιώσεως την καταστροφή των καλλιεργειών από πλημύρες, ποιά μέτρα θα πά-ρει η Κυβέρνηση για την άποζη-μίστη των πληγνυμένων κατόικων του Νομού και για την παροχή έ-φοδιών, για να έπιτύχουν και να συνεχίσουν να καλλιεργούν τα χω-ράφια τους;

—Η Κυβέρνηση πήρε κιόλας άρκετά μέτρα. Όπου μπορεί να γίνει έπα-ναστροφή, θα δώσει τα άναγκαία. Η Άγροτική Τράπεζα πήρε οδηγίες να μη ζητήσει την καταβολή των ήδη ληξιπρόθεσμων δόσεων των καλλιε- (Συνέχεια στη 2η σελίδα)

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΔΙΑΦΟΡΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΜΗΡΟΥΣ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ κ. ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗ
ΒΟΥΛΕΥΤΗ Ε.Δ.Κ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Στις 17 Αυγούστου, είχαμε την 32η έπέτειο του μπλόκου της Νι-καίας Κορυθαλλού. Είναι σε όλους γνωστά τα γεγονότα, ότι ο τρόπος έγκατέλειψής των 117, στη μένδρα. Και έπειδή γι' αυτά γράφθηκαν πάρα πολλά στις καθημερινές έφη-μερίδες της 17, 18, 19 Αυγούστου, δεν θ' άναφερθούμε κι' έμεις σ' αυ-τά. Παίρνουμε, όμως άφορμή αυτή την έπέτειο για να καυτηριάσουμε ένα άλλο γεγονός: Την άδιαφορία, που έπέδειξε και έπιδεικνύει το έ-πίσημο Κράτος απέναντι στους ό-μήρους των γερμανικών στρατοπέ-δων της κατοχής. Σ' αυτούς τους ή-διους —όσους επέζησαν της έφιαλ-τικής ζωής τους εκεί και γύρισαν στην Ελλάδα— και στις οικογένει-ες των άγωνιστών της έλληνικής πνοής, που άπλησαν τη στενή τους πνοή στη χιτηρική Γερμανία. Συ-νομιλητής μας στη συνέντευξη —κα-τηγορώ, που ακολουθεί, ο βουλευ-τής της Ε.Δ.Η.Κ. Πειραιώς, κ. Δημ. Διαμαντίδης, που μάς μιλά, σαν Βουλευτή, αλλά και υπό την ιδέ-λητά του σαν μέδρου της Πανε-ληνίου Όμοσπονδίας Όμήρων και Θυμάτων των Στρατοπέδων Γερμα-νίας. Η συνέντευξη:

—Πώς τιμάνεται οι νεκροί — θύ-ματα της γερμανικής κατοχής στην Ελλάδα, πως τιμάνεται γε-νικά τα θύματα της ναζιστικής κατοχής;

—Το θέμα είναι γενικό. Όχι μό-νο να τιμηθούν ξεχωριστά οι νεκροί της Νικαίας —πράγμα που είναι ά-παραίτητο —όπως άλλωστε γίνεται και στο Δίστομο, αλλά Καλαβρύτα κ.λπ. Άλλά, να τιμηθούν στο σύνο-λό τους οι νεκροί της αντίστασε-ως κατά των ναζιστών και οι νε-κροί και τα λοιπά θύματα των γερ-μανικών στρατοπέδων. Δυστυχώς, στο σημείο αυτό υπάρχει όλοκλη-ρωτική άδιαφορία του έπίσημου κράτους: Τα θύματα των στρατο-πέδων της Γερμανίας, είτε αυτά εί-ναι νεκροί, είτε υπήρξαν όμηροι, έ-πανελθόντες στην Ελλάδα, έχουν ξεχασθεί. Και εδώ είναι και το πιο «καυτό» θέμα. Γιατί, νομίζω, ότι τιμάς έναν νεκρό, όταν σέβεται και τιμάς την οικογένειά του. Στην Έλ-λάδα, δυστυχώς, περιέπεσαν σε τέ-λεια άγνωστο οι οικογένειες των θυ-μάτων των γερμανικών στρατοπέ-δων. Και αυτό συμβαίνει μόνο έ-δώ, στον τόπο μας. Στ' άλλα κρά-τη οι οικογένειες όσων έπεσαν για μιαν όποιαδήποτε έθνική ύπόθεση, άπολαμβάνουν προνομίων και ήθι-κών και ύλικών —άπαραίτητων κά-ποτε— άμοιβών. Έχω πάνω σ' αυ-τό προσωπική έμπειρία, σαν πρόε-δρος της Πανεληνίου Όμοσπονδί-ας Όμήρων και Θυμάτων των Στρα-τοπέδων της Γερμανίας, από συνέ-δρια στη Γαλλία και σ' άλλες χώ-ρες (Συνέχεια στη 2η σελίδα)

ΑΘΗΝΑ

«ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ ΠΗΓΗ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ» Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

[ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ]

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΔ. ΓΕΡΟΝΤΑ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ,
ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΟΥ «ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙΩΝ», ΔΗΜΟΤ. ΣΥΜΒ. ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Πρός τὸ Αἰγαῖον ῥίχνουν πύρινο βλέμματα οἱ ἀνατολικοὶ γείτονές μας· πρὸς μιὰ θάλασσα καὶ πρὸς μιὰ χώρα —τὴν Ἑλλάδα— πηγὴ κάθε εὐγενικῆς ἐμπνεύσεως καὶ λίκνον πανανθρώπινου πολιτισμοῦ.

Τὸ Αἰγαῖον, ὅμως, σήμερα εἶναι ὄριον, εἶναι ἐντονη διαχωριστικὴ γραμμὴ καὶ στὰ ὕψηλα τὸν κῆμα ἀντικατοπτρίζεται ὅλο τὸ ψυχικὸ βάθος τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἀποφεύγοντας νὰ χαϊδεύῃ τὴν ἀπέναντι ὄχθη, ἐκεῖ ὅπου σήμερα ἔχει τὴν ἑδραν τῆς «ἡ πιὸ κατάπτυστη βαρβαρότης».

Τὸ Αἰγαῖον χωρίζει δύο κόσμους, τόσο ποιοτικὰ διαφορητικούς: τὸν ἑλληνικόν, μὲ τὸ πλοῦσιον καὶ ἀσύγκριτό πνευματικόν του περιεχόμενον ἀπὸ τὸν τουρκικόν, τὸν κόσμον τῆς ταπεινῆς μόνο ὕλης καὶ τῆς ἀνθρώπινης κακότητος.

Τὸ Αἰγαῖον χωρίζει ἀκόμα δύο θεοσκευτικὰ ἀντίληψεις, τὴ λατρεία τοῦ πανανθρώπινου χριστιανισμοῦ σ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴ θερησκεία, πού ἔχει σὰν ἀρχὴ τὴν σφαγὴ καὶ σὰν σὺμβολο τὴν ἐκδίκηση.

Τὸ Αἰγαῖον, ἀπὸ πανάρχαιους χρόνους, λούζει τὸ λαὸν μας καὶ τὸν χαλκιδώνει μὲ τὴ θαλασσίνη ἀρμυρὰ καὶ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸν ὄχλο, ποὺ ἰδανικὸ ἔχει τὴν ἐπαύξηση τῆς καλλιτεχνίας τῆς «ἀνυπόφορου μὴκωνος». Οὔτε συνάραξις οὔτε στοιχειώδης σύγκρισις εἶναι δυνατὴ, γιατί ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴ χώρα μὴ τὴν ἀνυπόβλητη συμβολὴ στὸν ἐκ πολιτισμὸ τῆς ἀνθρωπότητος, στέκεται ἡ «Τουρκαδία», ἡ χώρα τῆς ὑπαυτῆς καὶ τοῦ ἀνυπαρκτοῦ πολιτισμοῦ.

λιτισμοῦ.

Ἀπέναντι ἀπὸ τὴν «ἰοστήφανη» Ἀθήνα στέκεται ἡ σκοτεινὴ, ἡ ἀγνωστὴ καὶ ἀσήμαντὴ Ἀγκυρα.

Οἱ Τούρκοι ἐπιφανειακὰ μόνον ζοῦν στὸν 20ὸν αἰῶνα, στὴν οὐσία, ὅμως, δροῦν, ἐνεργοῦν καὶ σκέπτονται ὅπως οἱ πρόγονοί τους. Οἱ πρόγονοί τους... οἱ πρόγονοί τους, ποὺ ἀπὸ κατέλαβαν χώρες καὶ ἐξηλάττησαν τὰ ἀγαθὰ τῶν λαῶν τους, δὲν ἄφησαν στὸ πέρασμά τους ἄλλο τίποτε ἀπὸ ἐρεῖπια, πόνους, δάκρυα, ἀρπαγές, δηλώσεις.

Ποῦ εἶναι τὰ κατάλοιπα τοῦ πολιτισμοῦ τους; ποῦ εἶναι τὰ μνημεῖα τους; ποῦ εἶναι τὰ πνευματικὰ τους προϊόντα;

Εἶναι ἀστείωτος νὰ ὑποστηρίζεται σοβαρὰ ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ καὶ ἔχως τουρκικὸς πολιτισμὸς. Ὁ τουρκικὸς «ὄχλος» ἔμαθε νὰ ζῇ «μὲ τὰ ξένα καὶ ἀπὸ τὰ ξένα», γι' αὐτὸ δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἄλλων λαῶν. Δὲν ἔμαθε νὰ ἐργάζεται, ἀλλὰ τὸν ἐδίδαξαν ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ ζητιανεύῃ.

Καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ἀρπαγῶς λαοῦ στέκονται οἱ Ἕλληνες· σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση, εὐλαβεῖς προσκυνητὰ χθές, σήμερα, πάντοτε, προσέρχονται οἱ ἐκπρόσωποι τῆς καλλιτεχνίας τῆς κοινῆς γνώμης γιὰ νὰ μελετήσουν τὰ μνημεῖα μας, ν' ἀποκαλυφθοῦν μπροστά τους, νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀκόμα νὰ ἐξαγνισθοῦν.

Θῆμα τῆς αἰώνιας καὶ ἀναλλοίωτης τακτικῆς τῶν Τούρκων —ἀποζώ-

ἀρπάζοντας— ἡ ἑλληνικὴ Κύπρος, πού ἡ κάθε τῆς γωνιά καὶ ἡ κάθε τῆς ἀκρογιαλιά διαλαλεῖ τὴν Ἑλληνικότητά της. Ἐκτίπησαν πάλι οἱ Τούρκοι, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν φ ο ρ ἀ. Γιατὶ ἡ ζωὴ τῶν λαῶν, ὅπως καὶ ἡ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, προδιαγράφεται πάντοτε ἀπὸ τὴν πρῶ ξεις τους.

Καὶ ἡ μοῖρα προδιέγραψε καθαρὰ τὸ μέλλον τῆς Τουρκίας. Χώρα μὲ πλοῦσιον ἐδάφη, ἦταν καὶ παραμένει σὰν μιὰ ἀπὸ τὴς πιὸ ὑπανάπτυκτες χώρες τοῦ κόσμου. Σὰν ἐσφάγησαν τὰ δύο ἐκατομμύρια Ἀρμένιοι καὶ σὰν ἐσφάγησαν καὶ ἐκδιώχθηκαν οἱ Ἕλληνες καὶ τὰ ἄλλα ἐθνολογικὰ στοιχεῖα, ἡ χώρα τους μαρζώωσε καὶ φθίνει ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα. Ὁ ὄχλος πολὺ δὲσκολα μεταβάλλεται σὲ λαὸ ὁργανωμένο.

Ἡ μοῖρα τῆς Τουρκίας ἔχει προδιαγραφῇ ἡ εὐκολὴ ἐπιχειρήσεως τῆς Κύπρου ἀπετέλεσε, κοντὰ στὰ ἄλλα, σχέδιον ἀποκομιῆσεως τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου ἀπὸ τὰ δυσελίλντα, καθημερινὰ προβλήματα του. Ὁ ἀναγνῶντων γρήγορα, εἰς βάρος τῶν Τούρκων, οἱ συνέπειες τῆς ἀπερίσκεπτης εἰσβολῆς τους καὶ τότε (μετανοημένοι πάλιν) θὰ τείνουν «χεῖρα ἐπαίτειας» —κατὰ τὴ συνήθειά τους— πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς, οἱ ὁποῖοι ὅμως γρήγορα θ' ἀναγνῶντων καὶ θὰ καταλάβουν ὅτι ἐνισχύουν λαὸ ἀνίκανο ἐκπολιτιστικῶς καὶ δειλὸν πολεμικῶς.

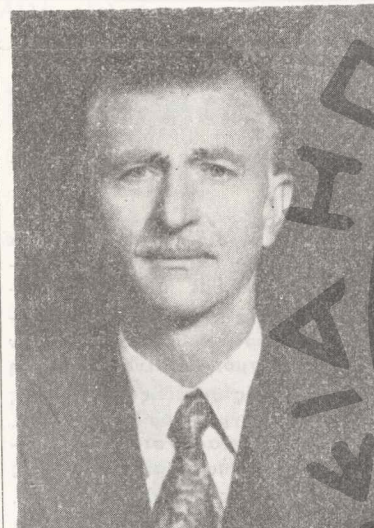
Ἡ βαρβαρικὴ τους δύναμις, ἡ πρωτογενὴ νοοτροπία τους, προσωρινῶς νίκες ἐπέφεραν σ' αὐτοὺς. Πάνω καὶ πέρα ἀπ' αὐτὴς ὑπάρχει ὁ συνδυασμὸς πνευματικῆς ὑπεροχῆς καὶ πρακτικῆς ἐνεργείας, πού τελικὰ ἐπικρατεῖ καὶ θριαμβεύει.

Ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος στέκεται ἡ Τουρκία καὶ ἀπέναντι τῆς Ἀθήνας ἡ Ἀγκυρα.

Ἡ Ἀθήνα, πατρίς τῆς ἐλευθερίας, βάθρον τῆς φιλοσοφίας, δῆμα τοῦ ἰδεαλισμοῦ, πηγὴ τοῦ πνεύματος, κοιλίς τῆς καλλιτεχνίας, μὲ ὁκτώ ἀντιχρῶζει τὴν Ἀγκυρα, τὴν Ἀγκυρα τοῦ ὄχλου τῶν ὑπανθρώπων καὶ τοῦ λαοῦ τῶν ὑπαναπτύκτων.

Μὲ οἶκτον, γιατί ἡ Ἑλλὰς ἐδίδαξε τὸν κόσμον πῶς πρέπει νὰ ζῇ ἐλευθέρως καὶ ἡ Ἀθήνα πῶς πρέπει νὰ σκέπτεται καὶ δὲν θὰ διστάσῃ καὶ πάλι νὰ διδάξῃ πῶς πρέπει ὁ ἄνθρωπος ν' ἀγωνίζεται γιὰ τὰ ἰδανικά αὐτά, τὰ ἰδανικά —τὰ σχεδὸν ἀγνωστα στοὺς Τούρκους— πού ἀποτελοῦν αἰώνιες καὶ ἀκατάλυτες ἀρχές.

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ κ. ΒΑΣ. ΦΑΣΟΥΛΑ
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ «Β.Τ.Π.»

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο τοῦ «Β. Τ. Π.» θὰ δημοσιεύσουμε σημαντικὸ ἄρθρο τοῦ εἰκονιζόμενου κ. Βασ. Φασούλα, βουλευτοῦ Λαρίσης τῆς ἰεῆς Δημοκρατίας.

Ο ΑΡΡΙΒΙΣΜΟΣ

τὴν ἐντύπωση ἀκριβῶς παραθέ-
τομε τὸν «Ἀρριβισμό».
ΗΛΙΑΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ

ΑΡΡΙΒΙΣΜΟΣ

Ἄλλο χαρακτηριστικὸ φαινόμενον τοῦ δημοσίου μας βίου εἶναι ὁ ἀρριβισμός.

Ἀρριβισμὸς εἶναι ἡ ροπὴ ἀπ' τὴν ὁποία κατέχονται ὠρισμένα πρόσωπα νὰ προβληθοῦν ταχύτατα στὸ προσκήνιο τοῦ δημοσίου βίου, μὲ κάθε μέσο θεμιτὸ ἢ ἀθέμιτο.

Ὁ τύπος τοῦ ἀρριβίστα δὲν εἶναι νέος. Μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Ἄλλοτε τὸν ἔλεγαν «ραμπαγά».

Στὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα (1878) ἕνας ἀπὸ τοὺς προδρόμους τῆς Δημοκρατίας ὁ μαρτυρικὸς Κλ. Τριανταφυλλός, μαζί μὲ τὸν μεγάλο δημοσιογράφον Βλ. Γαβριηλίδην, τὸν ἱδρυτὴ τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις», ἐξέδωσαν μὲ τὸν τίτλον αὐτὸ —«Ραμπαγάς»— πολιτικοσατυρικὴ ἐφημερίδα πού ἔκανε τὸν ὄρον γνωστὸ σὲ πανελλήνια κλίμακα.

Ὁ Κλ. Τριανταφυλλός ἐβλεπε τὸν «ραμπαγαδισμόν» σὰν παλιανέωσιον πού θύρισκε τρόπους νὰ ἐκδηλωνέται στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ. Σὲ στροφὲς ὁμώνυμου τραγουδιοῦ του, δίνει τὸν ἀκόλουθον ὅρισμόν τοῦ ραμπαγά.

Βούρλο πού λιγάει
ὅπως κι' ἂν λιγὰς
χέλι πού γλιστράει
εἶν' ὁ Ραμπαγάς.

Ἀπὸ ἀρριβίστες ἢ ραμπαγάδες εἶναι γεμάτα τὰ ψηφοδέλτια τῶν κομμάτων.

Γι' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ φαινόμενον δὲν εὐθύνεται βέβαια ὁ Λαός. Δὲν εὐθύνονται, ὅμως, πάντοτε καὶ τὰ ἡγετικά στελέχη τῶν κομμάτων πού ἔχουν τὴν ἀρμοδιότητα νὰ δύνουν τὸ χρίσμα τῶν ὑποψηφίων. Ἀντίθετα οἱ ἡγεστὲς τῶν κομμάτων εἶναι ἀπ' τὰ πρῶτα θύματα τῆς ἐπιτηδεϊότητος τῶν τραπεζιῶν αὐτῶν τῆς πολιτικῆς ζωῆς.

Εἶναι ἐξῶς ἀπ' τὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ κειμένου ἡ πλήρης ἐρευνα τῶν αἰτίων τοῦ φαινομένου τῆς ἐγγραφῆς ραμπαγάδων στὰ κοινοτικά ψηφοδέλτια. Γιὰ νὰ ικανοποιήσω τὴ λογικὴ περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστη θὰ σημειώσω ἀπλῶς ὅτι κατὰ τὴ γνώμην μου, μιὰ ἀπ' τὴς κύριες αἰτίες πού ἐπιτρέπουν τὴν εὐκολὴ διακίνησιν ἀνάμεσα στὰ κόμματα αὐτῶν τῶν τύπων, εἶναι ἡ ἑλλειψὴ πραγματικῆς δημοκρατικῆς ὁργανώσεως τῶν κοινοτικῶν μηχανισμῶν.

Ἡ ἑλλειψὴ αὐτὴ διογκώνει τὴ δυνατότητα νὰ δημιουργοῦνται γύρω ἀπ' τὰ ἡγετικά στελέχη ἐνδὸς κόμματος «Αὐλὲς» οἱ ὁποῖες πᾶσχουν ἀπὸ ἐλαττώματα πορόμοια μ' ἐκεῖνα πού ἔχουν οἱ ἀνακτορικὲς αὐλές. Οἱ ἄνθρωποι μὲ διαμαντένιο ἀτομικὸ χαρακτῆρα καὶ προσωπικὴ ἀξία, ἂν δὲν ἔχουν ἀπ' εὐθείας γνωριμία μὲ τὴν κοινοτικὴ ἡγεσίαν, δύσκολα δέχονται νὰ ὑποβληθοῦν σὲ μεθόδους καὶ νὰ ὑποστοῦν συμβιβασμούς πού χρειάζονται γιὰ νὰ δημιουργήσουν σχέσεις μὲ τὴς κοινοτικὲς κορυφὰς μέσω τῶν διαφόρων παραγόντων τῆς κοινοτικῆς ζωῆς. Προτιμοῦν νὰ ἐπιδόσθουν σ' ἄλλα ἔργα πού κερτίζουν περισσότερο στὸ χαράκτῆρα τους. Οἱ ἀρριβίστες ἀντίθετα, εἰς ἀριστοτέχνες στὸ νὰ πα-

ραδιάζουν κλειστὲς πόρτες. Ξετρώνουν σὰν ποντικοὶ ἀπὸ κεί πού δὲν τοὺς περιμένεις κι' ἀρπάζουν τὸ χρίσμα.

Μέχρις οὗτου, λοιπόν, ἀποκτήσουμε κοινοτικὰ ὁργανώσεις πού ἢ πραγματικὰ δημοκρατικὴ λειτουργία τους θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς ἀρριβίστες, χρειάζεται ἡ προσοχὴ τοῦ ψηφοφόρου στὴν ἐπιλογὴ τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν πού στὴ πράξιν γίνεται τὴν ὥρα τῆς ἐκλογῆς μὲ τὸ σταυρὸ προτιμήσεως.

Ἄν εἶναι δύσκολο νὰ ἐπιστημονοῦμε τὸν πραγματικὸν ἀξίον ὑποψηφίου βουλευτῆ, γιὰτὶ ὁ ἀξίος εἶναι συνήθως σεμνὸς καὶ δὲν αὐτοπροβάλλεται, δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ ἀδιακρίνομε τὸν ραμπαγά, γιὰ τὴν αὐτὸς μὲ τὴν ὅλη διαγωγὴν τοῦ ὅσο ἱκανὸς φαρισαῖος κι' ἂν εἶναι, θὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ραμπαγαδισμόν του.

Σὰν παράδειγμα θυμίζω τοὺς «κοσμοδισβωτές». Γεμάτα τὰ ψηφοδέλτια ἀπ' αὐτοὺς. Γιὰ νὰ διορθώσουν τὸν κόσμον γρηγορότερα παριστάνουν τοὺς «δλίγον» ἀριστεροὺς, τοὺς «προοδευτικοὺς», τοὺς «δλίγον» κομμουνιστὲς, τοὺς σοσιαλιστὲς κλπ. Μερικοὺς, ὅμως, ἀπ' αὐτοὺς ἡ ἀριστεριστικὴ ἰδεολογία τους δὲν τὸν ἐμποδίζει σ' ὅλη τὴ ζωὴν τους νὰ προσφέρουν τὴς καλῆς τους ὑπηρεσίας σὲ μεγαλοεπιχειρηματίες τῆς ἄκρας δεξιᾶς καί, φυσικὰ, νὰ ἔχουν τὰ χερσάκια τους γεμάτα ἀπ' τὸν παρὰ τῶν τελευταίων, πού, ὅπως εἶναι γνωστὸ δὲν τὸν πληρώνουν σ' ἀνθρώπους πού μάχονται τὰ συμφέροντά τους.

Οἱ βερμπαλισμοὶ αὐτῶν τῶν τύπων γιὰ «δημοκρατίαν», γιὰ «λαοκρατίαν», γιὰ «σοσιαλισμόν» εἶναι, παρὰ ταῦτα, ἀσυναγνώιστοι στὴς προεκλογικὲς συγκεντρώσεις.

Τέτοια πρόσωπα πού κατάφεραν στὴ ζωὴν τους νὰ δουλεύουν δύο θεοὺς ἀταίριαστους τὸ Χριστὸ καὶ τὸν Μαρμαρὰ «δὲν ἔχουν Θεόν». Θὰ ἦταν ἀφέλεια νὰ πιστέψῃ ὁ ψηφοφόρος πῶς ἐκλέγοντας βουλευτὴν παρόμοιον τύπον ἐξυπηρετεῖ τὰ λαϊκὰ δίκαια. Τέτοιοι τύποι θυμίζουν ἕνα ἄλλο στίχον τοῦ Κλ. Τριανταφυλλοῦ

«Ὅσους μ' ἔχουν στύλον
τῆς ἀριστερᾶς
στὴν ὁργὴν θὰ στείλω
ἐν φανὴ παρὰς.

Τὸ «πιστεύω» τῶν τύπων αὐτῶν ἐκφράζει ἡ λαϊκὴ παροιμία:

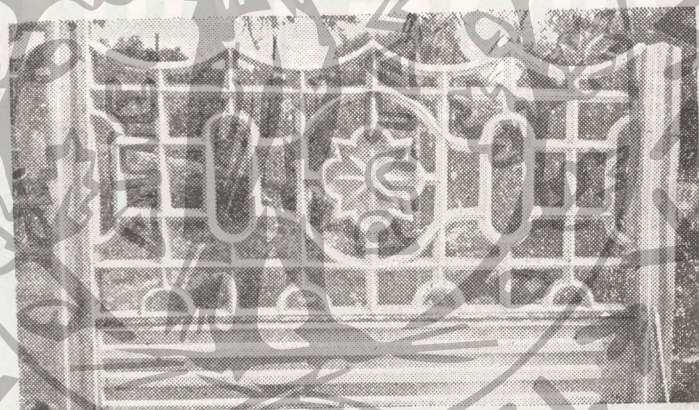
«Ἀπαγε νὰ τρῶς νὰ πίνης
πολιτεύου ν' ἀρχοντίνης».

Πεῖρα ἔχουμε λίγο — πολὺ ὅλοι μας. Τὰ παθήματα μᾶς ἔγιναν μαθήματα καὶ ὅλοι ξέρουμε νὰ ξεχωρίζουμε τὴν «ἡρὰ ἀπὸ τὸ στᾶρι». Μποροῦμε ν' ἀναγνωρίζουμε «ἀπὸ τὸ νύχι τὸν λέοντα» καὶ νὰ τὸν ξεχωρίζουμε ἀπὸ τὸν λιοντάρη. Πρέπει νὰ ἐπιστημονοῦμε ἂν ὄχι ὁποῖους ἔχουν χαρακτῆρα, τοῦλάχιστον ἐκείνους πού δὲν ἔχουν χαρακτῆρα καὶ νὰ μὴ ψηφίζουμε ἀρριβίστες.

ΑΝΑΒΑΛΕΤΑΙ

Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἀναβάλλεται γιὰ τὸ ἐρχόμενον φύλλον μας ἡ συνέχεια μετὰ τὸ βιογραφικὸ τῶν πολιτικῶν μας.

ΤΣΙΜΕΝΤΕΝΙΑ ΚΑΛΩ ΤΕΧΝΙΚΑ ΚΑΓΚΕΛΛΑ
ΠΕΡΙΦΡΑΞΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ
ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΛΑΚ

ΑΦΟΙ ΑΓΡΟΓΙΑΝΝΗ - Β. ΦΑΚΑΤΣΕΛΗΣ
Μεσογείων 451 — ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Τηλέφ. 6596.560 κα 6592.974

ΤΕΝΤΕΣ
"ΕΛΕΦΑΣ"

ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗ
ΤΕΝΤΕΣ ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ

« Η μεγαλύτερη
καὶ ἐπαρκέστερη
Βιοτεχνία ΤΕΝΤΩΝ
ἐν Ἑλλάδι ».
Βιομηχανία
Πανομοιοτύπων
ὁμβρελλῶν πλάζ
Γερμανίας

642 2840
5226708

Λ. Κατσώνη 34-Λεωφ. Ἀλεξάνδρας